

קיבוץ מעגן, כ"ח כסלו ה' תשע"ו 28.12.2016 | גליון 5

גליון חנוכה

איפה הם היום | גיא שוקרני

ברורה כשהייתה?

התשובה לטעמנו מורכבת ומעניינת. דעתנו היא כי הנוסטלגיה וההווה מתקיימים זה לצד זה, כשהנוסטלגיה מעניקה לקיבוץ המתהווה, בסיס, עומק ותוכן שעליהם ניתן להישען ביצירה של דרך חדשה.

הבחירה להתייחס אל העוזבים ואל הנמצאים כאל משפחה אחת גדולה אשר חולקת היסטוריה משותפת, של זיכרונות טובים יותר או טובים פחות, בסופו של דבר מחזקת את ההרגשה שהקיבוץ גדול מסך חלקיו, שהקהילה מחוברת לעבר שלה, לחיים שהיו בה פעם.

בשאלת ההיום, החוויות אולי מרגישות פחות רומנטיות וייחודיות כבעבר אך אנו מקווים שבעוד כ-30-20 שנים כאשר ילדינו יתמודדו עם נטל חייהם ויפגשו על הספה לכוס קפה, הם יסתכלו בנוסטלגיה על שנים אלה ויתרפקו על זיכרונות אשר לא ישובו, וירגישו ייחודיות חיובית בחוויה שהייתה להם לגדול ולחיות במעגן. אותם זיכרונות אנו רוקמים עבורם ועבורנו כיום דרך חוויות של קהילה משותפת, של חגים מיוחדים, של קירבה למקום ולטבע, של בניית זהות קהילתית.

האם יש מקום לשיפור? אולי, אבל אנחנו מרגישים שהדרך טובה, שהמרקם החברתי החדש שנוצר לו לאיטו בקיבוץ מראה ניצנים והקהילה מוצאת את מקומה ואופיה.

אז האם אין מקום לשאול איפה הם היום? לדעתנו ברור שיש, מהסיבה הפשוטה שזה פשוט עושה טוב על הלב! לא כל דבר צריך לנתח ולפרק יותר מידי, קצת נוסטלגיה ורומנטיקה לא יזיקו לאף אחד וכפי שאמר יגאל אלון - עם שאינו יודע את עברו, ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל. עלון נחמד שיהיה לכם.

לקוראים המושבעים של עלון מעגן (החמישי במספר כבר) מוכר המדור "איפה הם היום?". המדור הועלה מתוך שאלת סקרנות נאיבית, לגבי כל אותן דמויות שהיו בקיבוץ ולפתע נעלמו מהעין, אם לתקופה מוגבלת של צבא, טיול או לחיים שלמים מחוץ לקיבוץ. אחת השאלות הקבועות במדור היא: "למה אתם מתגעגעים בקיבוץ?", שאלה תמימה לכאורה, המניחה שיוצאי הקיבוץ מתגעגעים אליו ואכן, רוב התשובות שהתקבלו לשאלה אכן הביעו געגועים, בעיקר לחברים ולמשפחה, לאווירה הקיבוצית הישנה, לקצב החיים הרגוע.

בתשובה שהתקבלה מאת אחד/ת מעוזבי הקיבוץ (השם שמור במערכת, נעול מאחורי כספת ברזל, אשר עצמה טמונה בבונקר תת קרקעי מוקפת שומרים חמושים), עלתה השאלה: מדוע יש לנו צורך להתרפק על זיכרונות לקיבוץ של פעם? על החברותא, על הפזנון, על הצ'ילום המיתולוגי, על המתנדבים והמתנדבות, על תקופה אחרת? עולם שכבר לא קיים ועל כן אולי כבר אין טעם לדבר עליו? כאשר הנושא שצריך לדבר עליו לדעת אותנו/ה בן/ת משק הוא מה אתם עושים היום ומה אתם מתכננים לעתיד?

תשובה זו פתחה לנו את המחשבה, מה באמת עומד מאחורי הצורך הזה להתעסק ביוצאי הקיבוץ? למה אנו מסיקים שיש המתגעגעים לקיבוץ ומביטים בערגה אחורה?

האם במקום ההתבוננות לאחור דרך המבט הנוסטלגי רומנטי, שתמיד יודע למחוק ולטשטש חוויות לא נעימות, עדיף להביט בהיום ובמחר ולהתרכז בבניית זהות חדשה לקהילה, המתבססת על היסודות ההם אך תוך כך מתחשבת בצרכים של קהילה מתחדשת אשר עדיין עסוקה בהגדרתה? ואולי זהו טבע האדם להתרפק ולהתעסק בימים עברו כאשר ההווה והעתיד מעורפלים והדרך לא

עורך העלון - גיא שוקרני.
בהשתתפות: מורן בדה שוקרני, תום ברכר, תמר אלישע, לילי קדם, יובל גבאי ועלי קדם.
עריכה לשונית - עפרה ביכלר • גרפיקה - זיוית דרורי.

המעוניינים לכתוב ולתרום מזמנם לגיליון הבא, מוזמנים לפנות אלינו פנים אל פנים או במייל: alonmaagan@gmail.com.

הכירו את משפחת לב | גיא שוקרני

משפחת לב (רון, רעות, שי ואור) כבר גרה בקיבוץ יותר משנה ואף התקבלה לחברות לפני מספר חודשים, אך אולי ישנם מספר חברים שלא הספיקו עדיין להכיר אותם קצת יותר לעומק. לכן החלטנו לערוך עימם ראיון במסגרת המדור "הכירו את..."

רון ורעות גדלו בכרמיאל, הם נפגשו באופן וירטואלי במהלך טיול של שניהם בדרום אמריקה, וירטואלי בשל העובדה שלמרות היותם בדרום אמריקה באותה תקופה, הם לא נפגשו פיזית ורק התכתבו במיילים ובצ'אטים. השידוך ביניהם נעשה דרך האימהות שעבדו יחד, שידוך שהצליח לשם שינוי...

מאוד מאוהבים בכנרת, מבקרים בה באופן קבוע במהלך הקיץ עם הילדים ובשבתות בדרך כלל יוצאים ומטיילים בכל רחבי הצפון עם הילדים.

רעות עובדת כגננת (מתנכת תינוקות הוא המונח המקצועי) בפעוטון בכנרת, כבר כארבע שנים, מאוד אוהבת את הילדים ומחוברת לתפקיד. מעבר לזה, למי שיש שאלות בנוגע לתפריט בריא ומאוזן, רעות היא המומחית לנושא בקיבוץ. רון כאמור עובד באפימילק בתור מהנדס אבטחת איכות (אוטומציה וידני), מוודא שהמערכות באפימילק עובדות כראוי. מעבר לזה, הייעוד האמיתי של רון היה להיות כדורסלן מקצועי, אך בעקבות פציעה הוא מכבב בליגה למקומות עבודה בקבוצת אפימילק.

שי ואור מתחנכים בגן ובפעוטון בקיבוץ. שי מתוקה אמיתית ואור עושה רושם של שובב שעוד כמה שנים יסובב פה את הקיבוץ...

אז מקווים שעכשיו אתם מכירים קצת יותר, בהצלחה למשפחת לב.

לאחר חצי שנה של התכתבויות, הם נפגשו בסופו של דבר פה בארץ, ראו כי טוב והחליטו שהם מתאימים. ונסעו לארה"ב יחד. לאחר חזרתם, התחילו ללמוד במכללת תל חי, רון בעל תואר ראשון במדעי המחשב ורעות דיאטנית מוסמכת. במהלך תקופה זו נולדה שי, כך שלמרות שאהבו את הסביבה, ראו שאין עבודה בנמצא והחליטו לחזור זמנית לכרמיאל. רון קיבל הצעות עבודה מאינטל חיפה ומאפימילק באפיקים ושניהם החליטו לבחור דווקא בעמק הירדן ועברו לתל קציר. שם נולד אור הקטן.

בתל קציר לא היה תהליך של קליטה, כך שכשרון ורעות רצו למצוא מקום להשתקע בו, הם התלבטו בין בית זרע למעגן. הבחירה במעגן הייתה בשל האינטימיות של הקהילה, כשהתחושה הקהילתית הפשוטה והכנה (והלא מעיקה) מעניקה להם מקום שקט ורגוע לחיות חיים משפחתיים איכותיים. החיבור עם בעלי המשפחות הצעירות בקיבוץ היה מייד, הם מעידים על החיבור והחיבור לקהילה, כשנפגשים במגרש, בערבים על החוף וגם בערבי שישי. הם

ורומנטי. שאר הגרעין הצטרף זמן קצת לאחר מכן וכולם עבדו בענפי הקיבוץ, אם ברפת, בגינת הירק או בעבודות שונות.

באותה תקופה, במיקומו של כפר הנופש היום, היה מחנה נח"ל. אל המחנה הזה הגיעה מלכה, לאחר שהיא שוכנעה להגיע לקיבוץ על ידי בנות גרעין מעגן. במחנה מלכה הייתה המחסנאית, עבדה גם במתפרה ואף הייתה אחראית על חדר האוכל. טאטא (מרדכי קידר) היה זה שהסביר לה על אורחות החיים בקיבוץ שמצא חן בעיניה וכך היא נשארה בקיבוץ גם אחרי השירות הצבאי.

לפי הסיפור הרומנטי של יודק'ה, הם הכירו כשהוא עבר יום אחד דרך חדר האוכל במחנה וחיפש לעצמו לחם באחת המגירות, שם הוא מצא ארנק ותמונה, כאשר מיד האישה בתמונה מצאה חן בעיניו והוא החליט למצוא אותה מיותר לציין שהאישה בתמונה הייתה מלכה והם הפכו לזוג במהרה.

לאחר השחרור, הם נשארו בקיבוץ כשנתיים במסגרת שנת שירות, אך מלכה נאלצה לצאת לחופשה מהקיבוץ למשך כשנה על מנת לעזור למשפחה. מלכה רצתה לחזור לקיבוץ, אך אביה התנה את החזרה בחתונה. כך שמלכה ויודק'ה התחתנו בתל אביב חתונה רבנית, ואח"כ חזרו לקיבוץ ועשו חגיגה נוספת פה עם החברים.

יודק'ה עבד בחקלאות והיה טרקטוריסט במשך כשבע שנים. לאחר מכן עבד כחצרן, כאשר באותה תקופה לחצרן היו תחומי אחריות נרחבים, החל מחלוקת סיגריות ועד לתיקון אופניים ותנורי חימום. לאחר מכן שימש כנהג משאית של הקיבוץ. בסופו של דבר הגיע לכפר הנופש, שם ניהל את משרד הקבלה ואף שימש כקופאי ראשי במשך שנים רבות. מלכה גויסה על ידי דידי בן יעקב לעבוד בפעוטון, לאחר מכן עברה לעבוד עם ילדי בית הספר כאשר בזמנו היו מכינים את הילדים בבוקר לבית הספר ומקבלים אותם חזרה בצהריים. משם עברה לעבוד כמחסנאית של הקיבוץ. מלכה מאוד אהבה את העבודה עם

מלכה ויודק'ה הם חלק מקהילת מעגן כבר מעל ל-60 שנה, חברי קיבוץ, הורים ליובל ואיילה, ליעל המתגוררת בקנדה ולאסנת תושבת בית צבי. נפגשנו לשיחת ערב נעימה להכיר קצת ולהתוודע למהלך חייהם המעניין.

יודק'ה הגיע בגיל 15 לקיבוץ כחלק מתנועת הנוער העובד. בתחילה נשלח על ידי אחיו למושב בית יוסף בעמק בית שאן, אך לאחר זמן קצר חזר לתל אביב, הגיע לסניף תנועת הנוער העובד בתל אביב וקיבל הצעה להצטרף למעגן כחלק מגרעין. הקיבוץ באותו זמן חווה משבר כשחלק מהחברים עזבו את הקיבוץ בעקבות חילוקי דעות אידיאולוגיות וחיפש חברים חדשים. ליודק'ה ועוד שני חברים אצה הדרך, כאשר לא רצו להמתין אלא להגיע כמה שיותר מהר לקיבוץ. הבעיה הקטנה הייתה שהם התחילו בדרכם בדיוק ביום כיפור. הם הגיעו בטרמפים עד לעפולה, שם כמעט ונתקעו וחזרו לתל אביב, אך למזלם הגיע נהג משאית של קבוצת כנרת ולקח אותם עד לצמת, שם פגשו את טינטי, העגלון הקודם של מעגן (עוד לפני איז'וו) שלקח אותם לקיבוץ. ילדים בני חמש עשרה, עוזבים משפחה ובית ונוסעים בטרמפים אל קיבוץ, היום זה נשמע כמו עולם אחר, חופשי

אופני שלושת הגלגלים המיתולוגיים שלה ויודק'ה חזר לקיבוץ לאחר שהות קצרה באפיקים, כאשר על אף מחלה שפוקדת אותו הוא שומר על חדות מחשבה וכוחות ומעדיף את השהות כאן בקיבוץ מעגן על פני כל מקום אחר.

הילדים, תמיד רצתה לחזור ולהתנדב גם בפעוטון וגם בבית התינוקות.

יודק'ה ומלכה מתגעגעים בעיקר למרכז הקיבוץ הישן, עת הילדים היו מתאספים על המדשאות ומחכים להורים ליד חדר האוכל, שם היו משחקים יחד עד לזמן כיבוי אורות, לתחושת החברותא והביחד. כמו כן הם היו נוהגים לאמץ שני חברה'ה מתוך כל גרעין שהגיע לקיבוץ (בין החברה'ה האלה נמצא גם בז'ה), בימי שישי היו עושים ארוחות יחד עם המאומצים וזאת הייתה חוויה מיוחדת שהם אהבו מאוד, כאשר עד היום הם לעיתים מקבלים מכתבים וביקורים מהחברה'ה המאומצים. שניהם מאוד אוהבים את השקט והשלווה שיש במעגן, אורח החיים בקיבוץ טוב להם והם קרובים לנכדים ולנינים, שחלקם נמצאים בקיבוץ וחלקם באים לבקר. מלכה נוסעת ברחבי הקיבוץ על

ברכות ואיחולים

עפרה ביכלר

מזל טוב

לפרדי וענת בן
רוט ולכל המשפחה
להולדת הנכדה
גליה יהודית,
בת לעופרי וארבל,
אחות לעלמה ודריה.
הרבה אושר ונחת!!!

מזל טוב

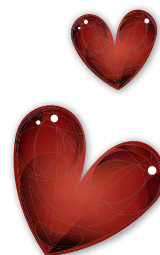
לחנה, לאברמי ולכל
המשפחה ברכות
מזל טוב להולדת
הנכד
בן לדולב והילה.
הרבה אושר ונחת!!!

מזל טוב

לארנונה בן יוסף
במלאת לה 80 שנה!
מאחלים לך עוד הרבה
שנים של עשייה והמון
בריאות ונחת!!!

לחילקה בן יוסף
שחוגג באותו תאריך
82 שנה! המון מזל טוב
ובריאות ונחת והמשך
עשייה פוריה!!!

לכל הנקלטים החדשים, לבני המשק ואף לחברים הוותיקים, החלטנו לבאר את המבנה הניהולי של קיבוץ מעגן ואת תפקידי הועדות השונות. אנא הדביקו על דלת המקרר ושנו לעתיד... (:

גזברות הקיבוץ:

אחריות על הפעילות הפיננסית של הקיבוץ. ניהול חשבונות הקיבוץ בבנקים ובארגון הקניות. ניהול תשלומים וגבייה, ניהול תזרים. נושא התפקיד - אילן קדם

ועד ההנהלה/מנהלת:

ועד ההנהלה הוא הרשות הביצועית העליונה באגודה שיתופית. "מתפקידי ועד ההנהלה לנהל את ענייני הקיבוץ בתחום מטרותיו וסמכויותיו ולבצע את החלטות האסיפה הכללית והחלטות כל רשות אחרת של הקיבוץ, שהוסמכה ע"י האסיפה הכללית לקבל החלטות המחייבות את הקיבוץ. למטרה זו מוסמך וועד ההנהלה להשתמש בכל הסמכויות הנתונות לקיבוץ, פרט לאותן סמכויות השמורות במפורש לאסיפה הכללית...".

ועד ההנהלה אחראי לביצוע מדיניות הקיבוץ הן כלפי חבריו והן כלפי גורמי חוץ (התנועה הקיבוצית, המועצה האיזורית, המדינה) ולתיאום בין כל מוסדות הקיבוץ.

עקב המבנה הארגוני המסויים של מעגן, מהווה וועד ההנהלה/המנהלת גם את האסיפה הכללית של "מעגן אחזקות".

חברי ועד ההנהלה והמנהלת - נמרוד בן יעקב, אילן קדם, יורם סמית, ענת ברן רוט, יובל מעיני, חברי מנהלת בלבד - מירב ניב, ניר מנצר

הנהלת הקהילה

הנהלת הקהילה מסייעת למנהלת הקהילה לנהל את המגזר הקהילתי על כל פעילויותיו (ערבות הדדית, חינוך, רווחה ובריאות, תרבות, משאבי אנוש, ענייני הפרט, נכסי הקהילה, ועדות ופעילויות הקהילה, שירותים, שירותים מוניציפאליים) ולקבל החלטות בתחום.

חברי הנהלת הקהילה - חגית בן יעקב, ערן אפריים, ליאור ספיר, אמנון וייסברון, שימי שטרית, נוגה בוטבול

אסיפה כללית

האסיפה הכללית היא הרשות העליונה של הקיבוץ. מורכבת מכלל חברי הקיבוץ ובסמכותה להחליט בכל עניין שהוא בתחום מטרותיה של האגודה כפי שהוגדרו בתקנונה. האסיפה הכללית מגלמת את מהות האגודה השיתופית "כל אחד קול אחד" הבאה לידי ביטוי בהצבעה דמוקרטית בין אם בהרמת ידיים ובין אם בקלפי. ההחלטות מתקבלות ברוב רגיל. אלא אם כן נקבע לעניין מסוים רוב מיוחס בתקנוני האגודה ו/או בהחלטה.

יו"ר הקיבוץ:

אחריות כוללת לפיקוח, בקרה, תיאום ואינטגרציה בין מערכת הניהול של הקהילה והעסקים. ליווי פרויקטים מיוחדים - שיוך דירות, שינוי תקנון, עדכון אורחות חיים, צמיחה דמוגרפית וכו'. הובלת תהליכים אסטרטגיים, התווית מדיניות. נושא התפקיד - ניר מנצר

מנהל העסק (מרכז המשק):

אחריות לניהול כולל של עסקי הקיבוץ. הכנת תכנית עסקים, בקרה על ביצועה. יוזמה והובלת תהליכים, יישום מדיניות כלכלית שאושרה על ידי הנהלת העסק ו/או המנהלת (שהיא האסיפה הכללית של מעגן אחזקות/ הנהלת העסק). ניהול שוטף, לרבות ארגון, כספים, פעילויות, ביצוע תכנית עבודה. נושא התפקיד - ראובן סמית

מנהלת הקהילה:

אחריות לניהול כולל של הקהילה הקיבוצית - מוסדות, ועדות, חברים, האסיפה הכללית. ניהול תקין של מערך השירותים וענפי הקהילה לרבות תפקוד ארגוני, כספי, ביצוע ובקרה, תכנית עבודה.

גיבוש ויישום מדיניות בתחומי חינוך, תרבות, חברה, בריאות, סיעוד, שיקום וטיפול בפניות חברים. נושא התפקיד - נוגה בוטבול

הנהלת העסק (וועד הנהלה של אחזקות מעגן, חקלאות מעגן וענפונים)
 תפקידה המרכזי של הנהלת העסק היא השאת רווחים ומיקסומם מהפעילות העסקית של הקיבוץ ויצירת מקורות הכנסה נוספים. לשם כך בסמכותה: קביעת תכנית אסטרטגית לפיתוח המגזר העסקי, הכנה, מעקב ובקרה על התכנית העסקית, הגדרת יעדים, המלצה על מכירה ורכישת נכסים, במקרה הצורך, או על שינוי מבנה הבעלות עליהם. כאגודת אחזקות - אחריות כלפי התאגידים ועבודה אתם, קידום הענפים, טיפוחם ופיתוחם, מינויים והחלפת רכזי ענפים/מנהלים במגזר המשקי, החלטה על פתיחה ו/או סגירה של ענף/מרכז רווח. חברי הנהלת העסק - דורון ביכלר, אמנון וייסברון, דוד נוטי, עמיעד ערב ראובן סמית - יו"ר, ניר מנצר, מוזמן קבוע: ארז הסיון

ועדת ביקורת: אחראית על ביקורת פנים בקיבוץ. המטרה לפקח על ביצוע החלטות ונהלים. ועדת ביקורת כפופה לאסיפה. חברי ועדת ביקורת - עלי קדם- יו"ר, תומר רגב, אבי פאר, גיא שוקרני

ועדת תרבות: אחראית על קיום החגים, המועדים

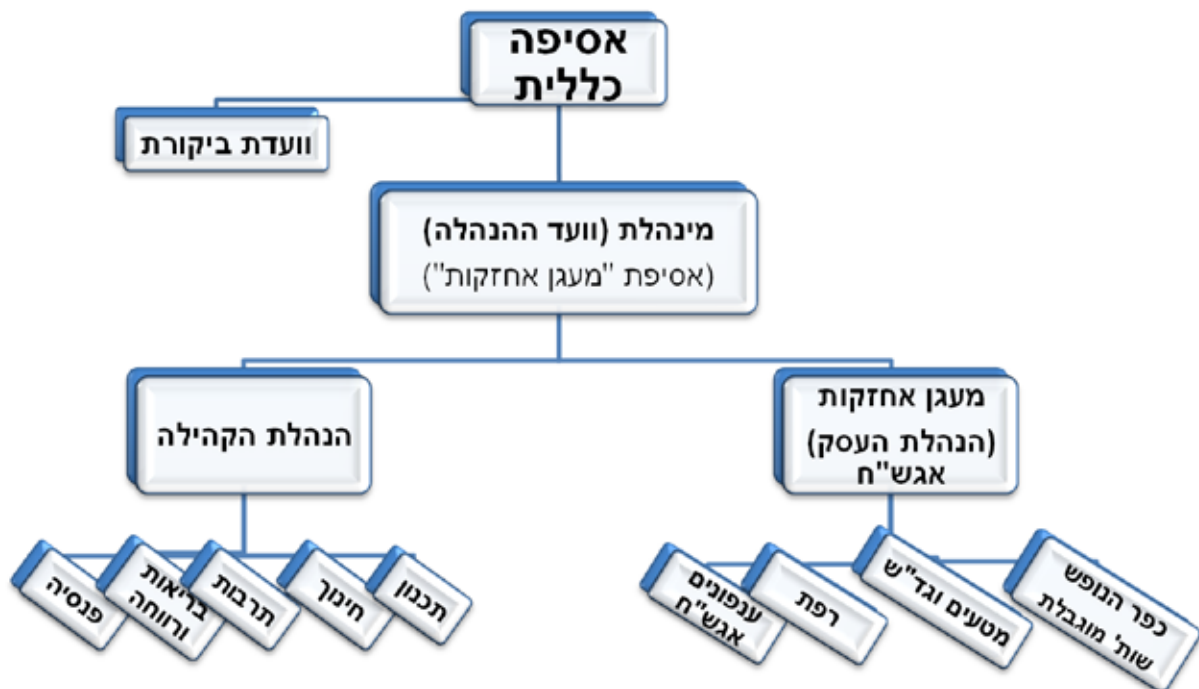
ואירועים נוספים. קיימים צוותים לחגים ומועדים. ניתן ורצוי להצטרף - כל עזרה מתקבלת בברכה רכזת - חנה אסתר

ועדת חינוך: אחראית על התוויית האסטרטגיה החינוכית במגזרי החינוך. לכל מערכת הנהלה פעילה. חברי ועדת חינוך - רות עמיאל, יובל גבאי, אבישי בן יעקב, ליאור ספיר, עמיעד ערב, נוגה בוטבול

ועדת רווחה: אחראית על כל נושאי הרווחה בכל הגילאים, כולל בעלי צרכים מיוחדים.

ועדת פנסיה: אחראית על נושא הפנסיה על כל היבטיו: הפקדות לקרנות עבר, מעקב האם החברים מפרישים בהתאם להחלטות, ניהול הכספים בקרנות, עדכון תקנון ועוד. חברי ועדת פנסיה - ראובן סמית- יו"ר, ניר מנצר, אמנון בן שושן, נוגה בוטבול, יערה ספיר, עידו אליהו, אבינעם מליק

ועדת תכנון: מטפלת בכל הנושאים התכנוניים כולל תוכניות סטטוטוריות, אישור הקצאת שטחים בהתאם ליעוד, תכנון תשתיות, המרחב הציבורי ואחריות להם ועוד.

ראיון עם יותם ודניאל שטייברג | תום ברכר

נפגשתי עם יותם ודניאל לשיחה במשרד שלהם שנראה קצת כמו חדר של נערים שגדלו והפכו לאנשי עסקים. ציוד משרדי ועמדות מחשב מסודרות לצד ציוד גלישה ושאר מיני צעצועים. והחלל, גם במקרה הזה, משקף את הדיירים: שני אנשים צעירים, אחים, ששומרים על רוח הנעורים אבל מבססים את עצמם כיזמים מצליחים.

מה לדעתכם יכול לסייע לעידוד של עסקים קטנים במעגן?

דניאל: מצד אחד אנחנו אסירי תודה להנהלת הקיבוץ שאפשרה לנו לפתח את העסקים השונים שלנו ומצד שני אנחנו גם בתחושה שאפשר וצריך לעשות יותר. בעין גב למשל מעודדים יוזמות עסקיות ואפשר לראות איזה תנופה חברתית וכלכלית אדירה זה נותן. אצלנו יש תחושה שבתחום העסקי ההתנהלות היא מאוד שמרנית. יש ענפי חקלאות ויש את כפר הנופש אבל אין פיתוח של ענפים חדשים או עידוד

של עסקים פרטיים קטנים. אנחנו חיים באזור שיש בו מחסור במקומות עבודה והקיבוץ, לדעתי, יכול לסייע לפתח מקומות תעסוקה נוספים שיחזקו את הקהילה ויאפשרו לה לצמוח. אפשר, למשל, להקים חממה ליזמות עסקית ולהשקיע כל שנה סכום כסף בקידום של יוזמות שיבחרו ככאלה שסיכויי ההצלחה שלהן הכי גבוהים. במקום להוציא את השירותים הקהילתיים החוצה לספקים חיצוניים, בואו נראה איך אנחנו יכולים להקים עסקים שישמרו את הכסף בתוך הקהילה, יספקו תעסוקה ופרנסה לאנשי מעגן ויחזקו את הקהילה.

משהו לסיכום?

יותם: אנחנו רוצים להודות למשפחה שלנו ובמיוחד לסבא שלנו יוסי ז"ל שהאמין בנו ועזר לנו בהקמת העסק. לאבא שלנו קיצ'י שהעניק לנו את הידע ולא פחות חשוב, את האמונה בדרך. אבא עושה תמיד הכל ברוח טובה ובהומור, מה שהופך את העבודה למהנה. הוא תמיד היה אומר: "אני ואלוהים עושים את אותו תפקיד. כשיש הצפה בבית אומרים אלוהים תעזור לי, ואז אני בא ופותר את הבעיה". אנחנו מאמינים שאנשים צריכים לעשות את מה שהם אוהבים. היינו רוצים לעזור גם לאחרים להקים עסקים ואנחנו מוכנים בשמחה לתרום מהידע והניסיון שצברנו בנושא. יש פה הרבה עניין שצריך להתגבר על פחד מכישלון. כמילותיו של דודו טסה: "עדיף כישלון מפואר מחלומות במגירה".

איך נכנסתם לעולם היזמות?

יותם: לפני כ-6 שנים דניאל התחיל למכור ג'חונן בימי שבת בבוקר ובערך באותה תקופה החלטנו לקנות מגיא שוקרני את העסק של השכרת האופניים שהתחיל מ-5 זוגות אופניים. מזה התחלנו בהמשך חיימק'ה, מנהל הקהילה הקודם, הזמין אותנו לפגישה אצלו במשרד. הוא הציג שאבא שלנו, קיצ'י, שבדיוק יצא לפנסיה, ייתן שירותי אינסטלציה ותיקונים בקיבוץ כעצמאי ושנחנו נעזור לו בהקמת העסק. ככה נכנסנו גם לעסקי האינסטלציה שבהמשך

התרחבו לשיפוצים כלליים, שירותי גינון ועוד.

אז אתם ממשיכים את דרכו של אבא?

דניאל: אבא לימד אותנו את כל נושא האינסטלציה והתיקונים. הוא העביר אלינו ידע שהוא צבר במשך כ-40 שנה בעבודה שלו במעגן. ביחד הצלחנו לבנות עסק שנותן שירותי אחזקה למבנים, גינון וניי במעגן ובמסדה וב-3 בתי ספר בעמק הירדן וכמובן גם ללקוחות פרטיים. אבל אנחנו לא רק אינסטלטורים או שיפוצניקים. אנחנו רואים את עצמנו כיזמים. מעניין אותנו העולם הזה של יזמות בקהילה, בקיבוץ. אנחנו מספקים כרגע תעסוקה לכ-10 אנשים ממעגן ונמצאים בשלבים מתקדמים של הקמת בית מאפה איטלקי במבנה של המחלבה בשיתוף עם אמיר סמית'.

מאיפה בא הרעיון להקים בית מאפה איטלקי?

יותם: הייתה לנו בעיה, היינו צריכים להסדיר את העסק של הג'חונן אז החלטנו להשכיר את המחלבה ולהפוך אותה לעסק שמאפשר מכל הבחינות. התחברנו לאמיר שתמיד חלם להקים עסק של אוכל. הבנו שאין כרגע במעגן אף מקום שמציע אוכל ומקום מפגש וראינו בזה הזדמנות להפיח חיים במבנה שנמצא במיקום מצוין ושישימש הרבה שנים כמחסן. אנחנו חושבים שמיזמות כזו כולם מרווחים. אנחנו כיזמים זוכים לפתח את העסק שלנו והקהילה זוכה למקום מפגש. היינו מאוד רוצים לראות עוד עסקים קטנים קמים במעגן.

הילה מזרחי

איפה את היום?

סטודנטית שנה שלישית להנדסה רפואית במכללת רופין. השאלה הבאה שתמיד נשאלת היא מה זה הנדסה רפואית, אז ככה - מדובר בפיתוח ותכנון של מכשור רפואי, יצירת פתרונות הנדסיים לבעיות רפואיות וחקירת בעיות מתחומי מדעי החיים והרפואה לתועלת ולרווחת האדם. בחרתי ללמוד הנדסה רפואית כדי באמת לנסות לפתור בעיות רפואיות

וזאת לאחר אירוע שהיה לאבי (כריש דם ברגל) שפיתוחים דומים תרמו לו.

למה את מתגעגעת?

הדבר שאליו אני הכי מתגעגעת זה לחבר'ה בקיבוץ ולהרגשה הרגועה והטובה שיש.

מה הייחוד של מעגן בעיניך?

אין ספק שהייחוד של מעגן זה החוף והנוף המדהים שיש לנו.

טל לזר

איפה אתה היום?

אני טל לזר בן 22 משרת ביחידת שלדג כבר שנתיים. במרץ הקרוב אני יוצא לקורס קצינים להיות מפקד צוות ביחידה. התפקיד הינו תפקיד הדרכתי ברובו. בתור מפקד לוחם יחיד על צוות חדש שמתגייס ליחידה אני אהיה אחראי על כל תהליך המיון

בצוות מ-25 לוחמים לסביבות ה-16 לוחמים. בנוסף, אני אהיה אחראי על העברת ההכשרה שלהם כלוחמים ביחידה ויצירת אופי הלוחם שלהם. זה תפקיד ששאפתי אליו מיום גיוסי. נכון לעכשיו אני בבית כמעט כל סופ"ש מדלג בין הקיבוץ לחברה בירושלים.

התגייסתי לצבא קצת באיחור בגלל שעשיתי שנת שירות בקיבוץ כרם שלום שבדרום רצועת עזה (כן, איפה שגלעד שליט נחטף) שם היינו קומונה של שמונה, שהיוותה חלק מרכזי מחיי הקיבוץ, החל מעבודה חקלאית בגד"ש, לעבודה בחינוך, ופעילויות לילדים ולמבוגרים. היינו אחראים על הפאב בקיבוץ, פינת החי וגם על פרויקטים שונים, כגון: שיפוץ פינת החי, שיפוץ מדרכות ואפילו בניית פאב ופינת ישיבה

בכריכת הקיבוץ. שנה מטורפת מלאת חוויות ומומלצת לכל ילד שמסיים י"ב!

למה אתה מתגעגע בקיבוץ?

משהו שאני זוכר בצורה חלקית מהקיבוץ, אך עדיין אני מאוד מתגעגע אליו, זה חדר האוכל וטיולים משותפים.

מה הייחוד של מעגן בעיניך?

הדבר שלטעמי מייחד את קיבוץ מעגן, למרות שבאופיו המוגדר הוא אינו קיבוץ שיתופי, הוא האנשים שחיים בו, שגדלו כקיבוצניקים ובלי שום ספק נשאו כאלה! ולכן מתחת להגדרת הקיבוץ המופרט, אני רואה לחיוב ואוהב את ההרגשה הקיבוצית והשיתופית חברתית שקיימת בו בכל מיני דברים כמו חגים, בתי הילדים, מגורי צעירים ואפילו העיתון הזה!

לכבוד עלון חנוכה, בחרנו לראיין הפעם את שרון רגב. שרון נשואה לאילן רגב ויש להם שני ילדים חמודים ומקסימים - יונתן וירדן. שרון היא דוגמא נהדרת לאישה שבחרה לפתח קריירה מקצועית בתחום שאותו היא אוהבת, לצד השקעה אינסופית בגידול הילדים והמשפחה. שרון תספר לנו על העסק שלה "שרון עיצובים" שאותו היא פיתחה בעצמה בשנים האחרונות - הדמיה וירטואלית - עסק שרלוונטי לכל מי שבונה או משפץ בתים.

כלומר הדמיה היא כמו "סוף מעשה במחשבה תחילה"?

כן, ההדמיה פותרת לנו את הצורך לדמיין ומאפשרת לראות איך יראה הבית אחרי השיפוץ. זה עוזר לתכנן מראש את החלל לפני הכניסה לבית.

אז זה דרש ממך לעשות "שינויים"...

בהחלט. העבודה בהדמיות היא תחום שפיתחתי בשנתיים האחרונות. לפני המעבר לצפון עבדתי במשרדי עו"ד במרכז והרגשתי שזה לא הכיוון שלי. אז למדתי גרפיקה ממוחשבת. למדתי את התחום במנטור ת"א - מכללה לעיצוב גרפי מאד נחשבת במרכז. לומדים שם להשתמש בתכניות מחשב גרפיות שמאפשרות עבודה במגוון תחומים: עיתון, פרסומות, מיתוג, פליירים וכרטיסי ביקור, עיצוב על מפות וכלי מטבח. ובעצם, כל עטיפה שאנחנו רואים בחנויות ובבתים נעשית ע"י גרפיקאים.

כלומר, שעשית שינוי בקריירה אבל גם אתם עשיתם מעברים כמשפחה. מה הביא אתכם לכאן, למעגן?

עברנו לכאן כי רצינו לגור בקהילה טובה ולהעלות את איכות החיים וחיפשונו יציבות. עבורי לגור בקהילה קיבוצית זה שונה. לגור בבית על הקרקע ולא בבניין ולחיות ליד הטבע, ליד המים, זה הרבה יותר טוב. הלחץ פחות משמעותי - פקקים וחניות ועומס של אנשים. בשבילי זה מרגיש בחופשה

שלום שרון וחג שמח... איך אפשר להסביר את העבודה בתחום ההדמיות במילים פשוטות?

הדמיה זו בעצם תמונה שנוצרת ע"י תוכנת מחשב תלת מימד שמדמה את המרחב המציאותי של הבית או העסק. זוהי גרפיקה ממוחשבת ברמה מאד מתקדמת. הדמיה יכולה לעזור למשפחה לראות תמונת מצב עתידית של הבית שהיא בונה כבר בשלבי התכנון של הבית.

איך הגעת לעבוד בתחום המרתק הזה?

התחלתי לעבוד ב"פלג - גמלא" והאדריכל של המקום הכיר לי את תכנת העיצוב סטקצ'אפ. למדתי לעומק את תחום העיצוב התלת-מימדי, וקבלתי תעודת הסמכה של "אשת הדמיות", לימודים שכללו: שרטוט אדריכלי, הדמיה תלת מימדית, רינדור (הפיכת תמונה ממוחשבת לתמונה שנראית אמיתית כבמצלמה) והתחלתי לשווק את עצמי בפייסבוק וטלפוני. זה היה קשה, וקבלתי הרבה תשובות שליליות עד שקבלתי הזדמנות ראשונה מקרן שנער שהיא מעצבת פנים, ומאז נפתחו הדלתות... היא ביקשה ממני לבצע הדמיה. אני בונה את החלל לפי המידות שאני מקבלת ומוסיפה ריהוט וצבע, וכך הלקוח מקבל מושג מציאותי לפני שהוא נותן אור ירוק לביצוע הבנייה הממשית. זה מאפשר לטעום את הצבעים והמרקמים של החלל שיהפוך אח"כ להיות הבית הממשי.

אשכנזי מתל אביב ועוד. עם התפתחות הבנייה והשיפוץ בעמק, התחלתי גם לקבל פניות מלקוחות פרטיים, כולל מקיבוץ מעגן. סקטור חדש שהתחלתי לעבוד איתו הוא סטודנטים לאדריכלות שצריכים להגיש עבודות גמר הכוללות הדמיות של החלל המעוצב שלהם. עיתון מעגן שמע שהוזמנו ממך עבודות הדמיה גם מחברי הקהילה שלנו במעגן... לשמחתי, הקיבוץ שלנו השתמש בשירותי ואני מזמינה אתכם לפנות אליי אם אתם משפצים, בונים או מתכננים שינויים בבית. וכמובן, אם אתם שומעים על משפחה שבונה או משפצת, תמליצו עליי!! בנייה ושיפוץ היום לא מתרחשים בלי הדמייה... זה כבר בילט-אין בבנייה.

שרון, עיתון מעגן גם שמע שיש לך עוד עבודות מלבד היותרך אשת הדמיות ב"שרון עיצובים", מאשרת?

כן... אני גם מנהלת אתר אינטרנט של חנות הרהיטים "פאניקה" בטבריה - שאגב, הסכימו לתת הנחה לתושבי מעגן המגיעים דרכי, כך שכולכם מוזמנים לפנות אליי אם מחפשים רהיטים מוזלים.

תודה רבה שרון, היה מרתק לשמוע על הדרך שעשית עם משפחתך למעגן ועל הדרך שלך לתחום ההדמיות. בהצלחה לשרון!

אפילו שאני עובדת נון-סטופ. מבחינת הלחץ, זה להוריד הילוך.

שרון מספרת שהיא נולדה בחולון והכירה את אילן בתל אביב. הם גרו בתל אביב עד שיונתן היה בן 5 חודשים ואז עברו לחולון ליד הוריה. לאחר 3 שנים נולד ירדן ואז הם החליטו לעבור למעגן. הם חיים כאן במעגן ביחד כבר יותר מ 3 שנים.

את נשמעת מאד מחוברת לעבודתך, את אוהבת אותה?

בהחלט כן. אני מאד אוהבת וגאה בעבודתי. זה כמו הבייבי הנוסף שלי. זו עבודה עם תוצרים שאת יכולה להסתכל בסופה ואז להרגיש גאוה. הלקוחות מעלים לפייסבוק ומתייגים את העבודה שלי וזה מרגש גם עבור המשפחה שבונה וגם עבורי.

תוכלי לספר עוד קצת על הדברים המיוחדים שבעבודתך?

אחד היתרונות של עבודתי הוא שאני עובדת דרך הבית, דרך האינטרנט. אני אוהבת את זה. אני יכולה להיפגש בסקייפ עם לקוחות מכל הארץ. אני מקבלת מהם מידע ומראה להם את התוצרים און-ליין.

מי הם הלקוחות שלך?

אני עובדת עם מעצבות פנים רבות, כמו מיטל אלמגור מנס ציונה, קרן שנער מחיפה, רינת

הדמיה

שרון עיצובים

סיפור טוב הוא סיפור שיכול לקחת אותך מכל מקום - לכל מקום. סיפור טוב זה סיפור שאם תספרו אותו ישאלו אתכם " זה קרה באמת או שאתה ממציא?". סיפור טוב נשאר איתך גם אחרי שסיימו לספר לך אותו.

הסוד הראשון של מספרי הסיפורים: סיפור טוב הוא סיפור שנוגע ומתייחס לרגשות שעלו בנו בגלל אירוע שהתרחש ממש עכשיו בחיינו.

אולי תבקש עזרה מבליסטה? מזמן לא ביקרת אותי, לא דיברתם, הוא אוהב אותך, אתה יודע שהוא יעזור לך. הוא תמיד עוזר לך כשאתה צריך". האריגושי התלבט "לא, מה, לא נעים לי, אני מתבייש, לא רוצה להפריע לו..." אבל בסוף הוא השתכנע, כי לא הייתה להם ברירה.

האריגושי הלך לקצה הכפר, לביתו הגדול של בליסטה. כשהגיע, הוא דפק על השער הגדול שמחוץ לביתו. ואז הגיע המשרת של בליסטה. והמשרת הזה היה אדם נבזי ושפל ביותר. הוא היה סכסכן גדול ובגלל שהוא דאג רק לעצמו וגם היה רשע, הוא פתח מעט את השער ודיבר בזלזול להאריגושי "כן? בליסטה שואל למה באת ומה אתה רוצה?". "אני באתי לדבר עם אחי, בליסטה" - הוא ענה למשרת. והמשרת - לא רק שהוא זלזל בהאריגושי, הוא גם המציא ושיקר "בליסטה לא יכול כרגע לקבל אותך, הוא עסוק. וחופץ מזה, למה שהוא יקבל אותך? תראה איזה עני ומרושש אתה". "אבל, אני רק צריך שהוא יעזור לי, אני צריך לזרוע שדה של אורז..." אמר האריגושי. המשרת הנבזי, שרק רצה לסכסך בין האחים, סגר את השער והלך להביא משהו מהבית. הוא חזר ונתן להאריגושי שקית. "קח! בליסטה נתן לך את השקית הזו. הוא אמר לי להגיד לך שתיקח אותה ותסתלק. הוא לא רוצה לראות אותך כאן יותר ובטח לא לשמוע אותך מבקש עזרה". האריגושי הסתכל בשקית וראה אורז מבושל...עכשיו, כולם יודעים שאורז מבושל אי אפשר לזרוע. שום דבר לא יצמח ממנו. הוא אמר למשרת "אבל...זה אורז מבושל..." טראחחח. המשרת טרק את השער בפניו וצעק מבפנים "תסתלק". האריגושי חזר לביתו. וכל הדרך בכה ונעלב מאחיו. "איך איך הוא ככה דיבר אליי? שנינו גדלנו ביחד אצל אמא ואבא. שיחקנו יחד. נהננו. למה למה הוא ככה מתייחס אליי? מה עשיתי לו? מה מה אני פגעתני בו? אבל איך...". והוא לא הבין מה קרה. ובליסטה? בליסטה שאל את המשרת שלו "מי היה בשער?". והמשרת ענה "זה היה אחיך, הוא רצה למסור שהוא כועס עליך ולא רוצה לדבר איתך יותר

את הסיפור המדרשי הבא שנקרא "אוצר הנשר", סיפרתי בכמה הזדמנויות: לילדים הקטנים שלי, למשפחות שבאות אליי לטיפול בקשר בין האחים ולקבוצות טיפול של נערים מתבגרים. זהו סיפור מרתק שבמקור מסופר על אדם עני שמוצא כד ענקי מלא במים, שבכל בוקר מתרוקן. הוא מתחבא בפנים כדי לגלות מה קורה ומגלה שנשר גדול נושא אותו ומשקה איתו עץ יהלומים. הוא אוסף בכל פעם יהלום....

כמובן, שאני דואג לערוך שינויים קטנים בהתאם למי שמקשיב לסיפור ומשלב פרטים מוכרים מעולמם של המאזינים. אני מסדר את הכל בהתאם למה שאני מבין שכרגע הם רוצים או צריכים לשמוע. למשל, אני יכול להדגיש את רגשות הקנאה בין האחים, את הכמיהה להתפייס, לנתב התוקפנות ורגשות הנקמה, את תחושת ההצלה, את רגש החמדנות או הצניעות. הכל תלוי במאזינים ובמה שהם רוצים וצריכים לשמוע. תחסכו את השורות הראשונות מהילדים ותגיעו איתם ישר להקראת הסיפור:

.....את הסיפור הזה שמעתי משני חברים טובים שלי שפגשתי בטיול לאוסטרליה. קראו להם האריגושי ובליסטה. הם אחים והם גרים ביפן. יפן זו ארץ רחוקה רחוקה במזרח ומגדלים שם שדות של אורז. היום האריגושי ובליסטה הם אחים ממש טובים, לא כמו פעם, בתקופה שהם רבו. הכל התחיל כשהאריגושי ניסה לגדל שדות אורז, כמו שעשו כולם בכפר שלו. אבל הוא לא הצליח. למעשה, האריגושי לא היה מוצלח כל כך. בטח לא כמו בליסטה, אחיו. בליסטה? הוא היה זורע שדות האורז הכי מוצלח בכל האיזור. השדות שלו היו שדות האורז הכי טובים. בכל עונה הוא היה קוצר הכי הרבה אורז והוא נעשה עשיר ביותר. היה לו בית גדול ומשרתים ותמיד היה לו ולאשתו מה לאכול בבית. לא כמו האריגושי... להאריגושי לא יצאו שדות אורז פוריים כמו לבליסטה. בקושי בקושי היה לו ולאשתו מה לאכול. וכשהגיעה עונת הזריעה, אשתו אמרה לו (ביפנית) "האריגושי,

בחיים". בליסטה היה המום "ככה הוא אמר לי...? אבל למה? מה עשיתי לו...?".

האריגושי הגיע לביתו. אבל הוא היה כל כך מבויש ממה שקרה אצל בליסטה. ואיך הוא יראה לאשתו שקית של אורז מבושל, היא תתאכזב ממנו וזה רק יגרום לו לעוד בושה. אז הוא החליט לזרוע את האורז המבושל בשדה, כדי שאשתו תראה שהוא חזר עם משהו ביד ולא תאבד את התקווה. וכך האריגושי הלך לשדה כל יום והישקה את האורז המבושל. הוא עשה בכאילו, כי אורז מבושל - כולם יודעים שאי אפשר לזרוע כי לא יצמח ממנו שום דבר. אבל הוא היה כל כך מבויש וכל כך נסער וכל כך דאג ממה שאשתו תגיד, שהוא החליט להמשיך להשקות את השדה. והנה עוברים הימים והאריגושי רואה שלאט לאט מתחיל לצאת פרח מיוחד מן האדמה. פרח עם גבעול ירוק בשרני ועבה ועלי כותרת כחולים. פרח מיוחד במינו שהוא אף פעם לא ראה. והפרח גדל וגדל והמשיך לגדול. עד שהגיעה עונת הקציר והאריגושי בא לקצור את הפרח. ופתאום מגיע נשר גדול מהשמיים ונוחת על הפרח. הנשר תופס את הפרח מלמעלה והאריגושי מחזיק אותו מלמטה והם רבים על הפרח. האריגושי לא מוותר "זה שלי תעזוב, זה הדבר היחיד שיש לי, דיי". הנשר נלחם ונלחם ולבסוף פותח את פיו ואומר להאריגושי "אם תתן לי את הפרח לאכול אני אקח אותך למקום שיש בו אוצר". האריגושי הסכים. הנשר תופס אותו ואת הפרח עם הכנפיים הגדולות שלו ומטיס אותו אל ההרים, שם נמצא הקן שלו. הם נוחתים בתוך הקן והאריגושי רואה מלא יהלומים, תכשיטים וזהב.

בתוך הקן, הנשר אומר להאריגושי "יש לך 5 דקות לקחת כל מה שתרצה. אבל בעוד 5 דקות אני אתן קריאה "עעעעאאאההה" וזה אומר שהגיע הזמן ללכת. אם לא תעלה על הכנפיים שלי, הר הגעש יתפוצץ". האריגושי שמע את דבריו של הנשר, הסתכל סביב ותוך 5 שניות מצא יהלום. הוא לקח את היהלום ושם בכיס ואמר לנשר שהוא מוכן. "אבל יש לך עוד זמן... תיקח כל מה שאתה רוצה" אמר הנשר. והאריגושי "לא. זה מספיק לי. עם היהלום הזה אני יכול להתעשר מספיק. חבל... בוא נמריא מכאן. קח אותי הביתה". והנשר, חושב בליבו "הו איזה צנוע ההאריגושי הזה" ונושא אותו על כנפיו לביתו. והאריגושי מוכר את היהלום וכמובן מתעשר.

עוברות השנים ובליסטה שומע שהאריגושי נעשה מצליחן. הוא מתגעגע לאחיו אבל נזכר שהאריגושי לא רצה לדבר איתו. הוא מחליט להיפגש בסתר

עם האריגושי ולבדוק מה קרה כל השנים האלו ולמה האריגושי כעס עליו. ואז האחים מגלים את התרמית הנבזית של המשרת של בליסטה. הם מגלים שכל השנים האלו שלא דיברו וכעסו ושנאו זה את זה היו לשווא, בגלל הרוע של המשרת. והם מתכננים מזימה...

בליסטה חוזר לביתו ובארוחת הערב עם משפחתו מספר להם על האריגושי. הוא קורא למשרת ודואג שגם הוא ישמע את הסיפור - איך האריגושי הפך להיות זורע אורז עשיר ומצטיין. הוא מספר על הזריעה של האורז המבושל, על הנשר ועל האוצר הרב שיש בקן של הנשר אבל לא מוסיף פרטים. ועוד באותו הערב, יוצא המשרת בחשיכה וזורע אורז מבושל בשדה. הוא משקה ומשקה אותו במשך כל העונה. ושוב לאט לאט, מתחיל לצאת אותו פרח כחול ומיוחד כמו שיצא להאריגושי, כמו שבליסטה סיפר למשפחתו. הוא ממשיך להשקות עד לעונת הזריעה וכשהוא קוצר את הפרח, מופיע הנשר הגדול מהשמיים והם רבים על הפרח. המשרת אומר לנשר "אני לא אעזוב את הפרח, הוא שלי, אבל אני אתן לך אותו אם תיקח אותי לקן שלך, לאיפה שלקחת את האריגושו". "עעעעאאאההה" עונה הנשר. תופס את הפרח ואת בליסטה מתחתיו ועף גבוה ורחוק אל הקן.

בתוך הקן, הנשר אומר למשרת "יש לך 5 דקות לאסוף כל מה שאתה רוצה מתוך הקן. אבל בעוד 5 דקות אני אקרא עעעעאאאההה וזה סימן שצריך לחזור עם מה שיש". המשרת מתחיל לאסוף מלא יהלומים ותכשיטים וזהב ולא מצליח לבוא על סיפוקו. הוא היה כל כך מרוכז באיסוף הדברים היקרים שבקן שהוא לא שמע "עעעעאאאההה" של הנשר ולא שם לב שעברו 5 דקות. הוא המשיך לאסוף עוד ועוד ועוד תכשיטים ולפתע ראה שהנשר עף כבר והוא רחוק רחוק ממנו, ככה, עם הכנפיים הגדולות פתוחות, דוהה באוויר. המשרת צעק "לאאאא" והר הגעש התפוצץ. המשרת נעלם.

ומה עם האריגושי ובליסטה אתם רוצים לשאול? ובכן, כפי שסיפרתי בהתחלה, הם היום אחים טובים. מאז הם נפגשים בכל יום כמעט. עוזרים אחד לשני כשצריך וגם כשלא. הם פשוט נהנים להיות ביחד. וככה אני זוכר אותם בטיול באוסטרליה. גם כשהיינו מטיילים ומשייטים בנהר "מרד התנינים" למשל, הם תמיד היו מדברים בנחת אחד עם השני, תמיד חלקו את הדברים שלהם וזה הסיפור שלהם. נכון שהסיפור שלהם על אוצר הנשר מעניין?

סיפורה של תנועה

(על הספר כאחד "כאחד הדשאים, כאחד האדם, איחוד הקבוצות והקיבוצים 1950-1980", מאת מוקי צור, הוצאת הקיבות המאוחד)

הספר, שניהם מזכירי תנועה לשעבר - זאב שור (ולוולה) מעין גב, ואברהם כץ-עוז - ממייסדי נחל עוז. וכך הם כותבים על תנועתם (שניהם חברי גרעינים "ש"הגשימו") בהקדמה: "תנועה שלא הלכה שבי אחרי ממשלות, אלא החליטה בעצמה מה נכון ומה ראוי בתחומים המדיניים, בלי להיות חלק ממפלגה פוליטית, וללא אחדות מחשבה מחייבת [יש כאן יותר מרמז לתקופת ה"קולקטיביות הרעיונית" והנהייה אחרי ברית המועצות הסובייטית בקיבוץ הארצי וב"מאוחד" - ע.ק.]

למרות שאני מרצה ומספר על התנועה הקיבוצית, אני מודה שעד שקראתי את הספר "כאחד הדשאים כאחד האדם" לא זכרתי שתנועת "איחוד הקבוצות והקיבוצים" היתה הגדולה - מבחינת מספר הקיבוצים - בין שלוש התנועות המרכיבות כיום את התק"צ: 98 קבוצות וקיבוצים! (כולל מעגן). אני משער שאני לא היחיד שלא ידע זאת. ניסיתי לברר מדוע, והגעתי די בקלות לתובנה הבאה: "האיחוד" היה הצנוע שבין התנועות, ללא "רעשים וצלצולים" ואולי גם (סליחה

מכל מי שזה פוגע בו) הלהט האידיאולוגי, שאפיינו את "האחיות". הוא לא הצמיח אדמו"רים כמו טבנקין ב"מאוחד" ויערי-חזן בקיבוץ הארצי. לא היה לו עיתון משלו כמו "למרחב" ו"על המשמר". התנועה נשארה ב"מיינסטרים", נאמנה למפא"י ולבן גוריון (עד "פרשת לבון" והפילוג של רפ"י). בקיצור, זאת הייתה תנועה שהתמקדה במעשה היומיומי האפור, בבנייה ובהגשמה, ואולי משום כך זכתה לפחות זוהר וייצוג בספרי ההיסטוריה. מדוע נכתב כה מעט - יחסית - על "האיחוד", שואל מחבר-עורך הספר מוקי צור, ומשיב: "השתיקה הביבליוגרפית היחסית שפקדה את האיחוד נבעה מאופייה המיוחד של התנועה הזו. היה בה משהו זהיר ופרגמטי, הייתה בה גאווה על היעדר מנהיגות כריזמטית. היה בה משהו שנראה קונפורמי מכדי לכתוב עליו ולהרים לכבודו נס ודגל".

תנועה שהוקמה מתוך מאבק של פילוג ושל איחודי מערכות, תנועה שתמכה לאורך כל דרכה באיחוד התנועה הקיבוצית כולה, תנועה שהייתה איחוד: תנועה שהצליחה!

בפתיחת הספר (עמ' 13) מובאת האנקדוטה הבאה, על שניים מדור הנפילים של מייסדי הקיבוצים בעמק הירדן. קדיש לוז - איש העלייה השנייה, ממייסדי דגניה ב, התאמץ ביום העבודה הראשון שלו להוכיח כי הוא מסוגל להעמיס עגלת חציר. ניגש אליו תנחום תנפילוב, איש החבורה המייסדת של דגניה א' שהגיע לארץ מספר שנים לפניו, ואמר לו: קדיש, צריך לעשות את זה ארבעים שנה...ואכן, הספר "מכסה" את 30 שנות קיומה של תנועת "איחוד הקבוצות והקיבוצים", מ1950, סמוך לאחר הקמתה, ועד 1980, המועד שהבשילו מאמצי האיחוד עם "המאוחד" עליו הוחלט לבסוף ב1981. באופן סמלי, התרחש לקראת סופה של התקופה המדוברת גם

ואכן, את החוסר הזה בדיוק ביקשו לתקן יוזמי

ה"מהפך" הפוליטי, שסימן את סוף ההגמוניה של תנועת העבודה וההתיישבות במדינה.

מטבע לוח הזמנים, מוקדש פרק בספר לסיפור העצוב של הפילוג (תמיד עם הא' הידיעה). חברים ששוחחתי איתם כעבור שנים - רובם כבר אינם בין החיים - סיפרו תמיד שבמרחק של שנים, לא מובן להם איך אירע אותו אסון לתנועה הקיבוצית. בדיעבד כמובן ישנם ההסברים ההיסטוריים, הפסיכולוגיים והסוציולוגיים. בצד הניתוח ההיסטורי של המחבר, מובאים לאורך הספר קטעי מכתבים, יומנים, מאמרים וכן יצירות אמנות בנות התקופה. כך למשל בפרק על הפילוג מובא מכתבו של המחנך משה כרמי, חבר עין חרוד שתמך במפא"י, לבתו אילה שהזדהתה - כמו רבים מצעירי עין חרוד - עם דרכו של טבנקין, והמילים, גם ממרחק השנים, מזעזעות, שוברות לב: "...האם חולף עלי יום אחד, לילה אחד, שלא אייסר את נפשי על אשר בימיך הרכים, הזכים, לא שמרתי עליך מפני "החוטפים" (=המחנכים והמדריכים אנשי המאוחד, שחינכו את הנוער לקומוניזם - ע.ק.). ..מי ישמור לי על ביתי לכל תיסחף בנהרי- נחלי הגהינום של שנאת אחים, של שנאת תקומת ישראל" (עמ' 41).

אך בעקבות טראומת הפילוג התחוללה התאוששות, ותנופת התיישבות. בפרקי הספר נסקרים היבטים שונים של התנועה: התיישבות, חקלאות, תעשייה וחינוך, הווי ומועד ועוד. לעתים יש תחושה שהך קורא באחד העיתונים או העלונים הקיבוציים, ונזכר בכל אותם פכים קטנים של יום יום, שהתרחשו בעצם בכל קיבוץ וקיבוץ: שאלות הרכוש הפרטי, הלינה המשפחתית ועוד. הפרקים מלווים בדברי הסבר - מעין מסות היסטוריות - של מוקי צור, שבכתיבה מלאת תנופה מסכם ומאפיין את התקופות השונות, ומיטיב למקם את מה שעבר על התנועה בהקשר הלאומי-ישראלי.

השם שנבחר לספר, "כאחד הדשאים, כאחד האדם" לקוח משיר של לאה גולדברג, והוא מרמז על סיפורה של התנועה שבה מדובר. ב"אחרית דבר" מסכם מוקי: "בסופו של דבר, הקיבוץ הוא הרפתקה אנושית. ניסיון של קבוצת אנשים לחיות קצת אחרת. מה שחשוב בעיני הוא שהאנשים הללו אינם יוצאי דופן. לא צדיקים ולא מוכשרים מאחרים. אנשים ככל האנשים בעולם.... בוודאי עשו הרבה שגיאות בדרך, אך אין ליטול מהם את התום ואת הניסיון".

התמונה מתוך - מיזם "העברים", יוצר יאיר קדר, במאי סרטים תיעודיים.

על החזירים | גיא שוקרני

משמעותי, החזיר מקבל את הכבוד המפוקפק של אזכור ישיר על איסור לאכילה ואף מאשימים את החזיר כמנסה להתחזות לחיה כשרה, מפני שיש לו פרסות שסועות אך הוא אינו מעלה גירה. ישנם עוד סיפורים רבים על ניסיונות של עמים כובשים להכריח יהודים לאכול חזיר, כאשר יהודים רבים מסרו את נפשם על קידוש השם. כאשר כיום יש חוק מיוחד האוסר על גידול חזירים ואף מאפשר הגבלת מכירתם ואכילתם.

האם בצדק הרוויחו החזירים את שמם הנלוז? לפי רמב"ם, האיסור על אכילת בשרם הגיע בשל צרכים בריאותיים (כמו מצוות אחרות כנטילת ידיים, הפרדת בשר וחלב וכיו"ב). חזירים הם אוכלי כל שיכולים להעביר חיידקים ונגיפים ויכול להיות מסוכן לאכול חזירים שלא עברו טיפול ראוי. טיעון זה אולי היה נכון לשנים קדומות כשלא היה פיקוח על החיות או תרופות מתקדמות. כיום החזיר הוא הבשר הנפוץ בעולם, כאשר הוא נצרך בעיקר בסין ובארה"ב. נוסף לכך, חזיר הוא חיה חברותית ובעל אינטליגנציה גבוהה יחסית לשאר החיות, המבנה הגנטי שלו דומה לזה של בני האדם וכיום מכצעים השתלות של איברי חזירים בבני אדם בהצלחה רבה.

לסיכום, לדעתי, הגיעה העת שניתן קצת יותר כבוד למשפחת החזירים, במיוחד כשבז'ה פיסל אותם כל כך חמודים.

גילוי נאות, כותב שורות אלה נזקק מעת לעת לשירותיו של בז'ה בתור סבא, הנדי מן וחם.

סערה זוטא פקדה את קיבוץ מעגן לפני שבועות ספורים, בעקבות יצירותיו של האמן המוכשר בז'ה (אשר מחלטר לעיתים כמסגר מקצוען וכסבא מדהים). הרוחות סערן, אמות הסיפים רעדו ואף הכנרת געשה בסוגיית משפחת החזירים שהגיעה לבקר בקיבוץ והחליטה להפוך את גג המקלט למשכנם הקבוע (לפחות בינתיים).

הויכוח סבב סביב ה"טומאה" אשר החזירים יביאו לקיבוץ, כאשר עצם הימצאותם במרחב מפזרת חטאים על העוברים והשבים. בז'ה התבקש להסיר את הפסלים, אך בעקבות קריאות תמיכה מצד רוב הקהילה, למשפחת החזירים שלום והם משקיפים להם להנאתם על העוברים והשבים.

כל ההתעסקות הנ"ל הביאה אותי לתהות למה בעצם יצא לחזירים שם כל כך רע? הקונצנזוס סביב היות החזירים חיה המייצגת גועל חוצה מגזרים, דתות ולאומים. דוגמאות ניתן למצוא למכביר, בארה"ב השוטרים נקראים בתור כינוי גנאי, הביטוי חזיר קפיטליסטי בא לתאר אדם שכל עניינו הוא כסף ועושר גם אם על חשבון אחרים, הסופר ג'ורג' אורוול בספרו הנודע חוות החיות (ספר חובה לכל מי שגר בקיבוץ) מתאר את החזירים כשליטים אשר מנצלים לרעה את מעמדם ומונעים מהחיות האחרות שיווין כלכלי. אפילו עם העולם המוסלמי הצלחנו להגיע להסכמה כי החזיר הוא חיה טמאה ואין לקרבה אלי חך (למרות ש"שמעתי" שלחך אין התנגדות מיוחדת).

בהיסטוריה היהודית אכילת החזיר נחשבת כחטא

על בית ראשון במולדת | אסתר בריברם

פרוייקט "בית ראשון במולדת" קיים בתנועה הקיבוצית בכל הארץ מעל 20 שנה. יש קיבוצים שקולטים 10 משפחות (חוקוק, למשל) ויש אחרים כמו מעגן שקולטים בין שתיים לארבע משפחות בשנה. לפרוייקט מגיעות משפחות מכל העולם, אך בעיקר מחבר המדינות.

המפגש הראשון בארץ עם הישראלים בקיבוץ - יש קהילה שתומכת ועוזרת, יש מלווה שעוזר בכל תחום שאפשר.

המשפחות מציירות את קבלת הפנים הנעימה שהם זוכים לה מכלל החברים והתושבים. הם מתרגשים מאוד כשמגיעים משדה התעופה ומחכה להם דירה מסודרת בצורה נעימה העונה על הצרכים הבסיסיים שלהם. זה רגע שנשאר חרוט בזיכרונם.

כיום נמצאות במעגן 2 משפחות שסיימו את הפרוייקט ונשארו במעמד תושבים: סקוריק יוליה ואיגור ובתם אנה שולזקו טאניה ואלכסיי ובנם סלבה ושתי משפחות שהגיעו בקיץ זה לפרוייקט: שבצ'נקו יבגניה וסטניסלב ובתם וריה ירקובסקי יבגני וסבטלנה ובנם לב.

אנצל הזדמנות זו להודות שוב לכל החברים והתושבים שתרכמו ציוד וריהוט, שעזרו בלימוד עברית ועשו כל דבר אחר שעזר לעולים להיקלט. תודה לכל בעלי המקצוע ובעלי התפקיד שדאגו שהעולים יכנסו לדירות מסודרות ונעימות.

התמונה מאתר הסוכנות היהודית - בית ראשון במולדת - Jack Vainunsk

לפני עלייתם ארצה העולים עוברים ראיונות בסוכנות היהודית ואם יש זמן ובמקום מגוריהם יש שליח סוכנות, הם עוסקים קצת גם בלימוד השפה.

משפחות שאינן מתאימות לפרוייקט זה נושרות או מגיעות לארץ בקליטה ישירה. בחצי השנה הראשונה הם מחוייבים ללמוד באולפן ולאחר מכן הם יכולים לעבוד ולהמשיך ללמוד באולפן ב' במידה ונפתח. העולים מקבלים סל קליטה שעוזר להם בתקופה הראשונה.

הקיבוץ מקבל מענק חד פעמי על כל משפחה כ-2,600 ש"ח.

בתקופה בה לא היו הרבה בני משק ומספר הילדים בגן היה קטן מאוד, היו אלה העולים שבזכותם הגן נשאר פתוח.

הדירות בהן גרים העולים הן דירות קטנות שאליהן רוב המשפחות הישראליות עם ילד יעדיפו לא להיכנס.

מבדיקה שערך אבינועם לפני כמה שנים עלה כי מבחינה כספית הקיבוץ לא מפסיד אך גם לא מרוויח. הרווח הוא שלנו והוא ערכי, כקהילה בקבלת משפחות אלו. ילדי הקיבוץ וכלל הציבור נחשפים לעולים אלו ובמידה מסויימת זו ציונות.

במעגן נכנסו לפרוייקט לפני כ-18 שנה, הראשונה שקיבלה את משפחות העולים הייתה אמה. אני בתפקיד זה מעל 16 שנה.

במעגן התחלנו בקטן, בכל פעם כמה משפחות ומאוחר יותר היו במעגן 5-6-7 משפחות בו זמנית במסגרת הפרוייקט. חלק מן המשפחות נשארו במעגן במעמד של תושבים מספר שנים, לעיתים 6-7 שנים. משפחה שכזו אשר נמצאת איתנו כבר 16 שנה והתקבלה לחברות זו משפחת טורצ'ין - אירה, אולג ובנם סשה.

המשפחות במעגן מאוד תומכות אחת בשנייה. חלקן יוצרות קשר עם משפחות בקיבוץ (בעיקר כאלה אשר להם ילדים בני אותו גיל). משיחה עם משפחות העולים הם מדגישים את החשיבות של

מילים שבאו בליל ברקים,
רעמים וגשם ברכה לכולנו,
ניגודיות הקור שבחוץ
מול החמימות מתחת
לשמיכות,
ושכל אחת, אחד, ייקחו
קמצוץ או יותר כבחירה,
סתם בא פתאום,
לכתוב מוזה לילית, 🌍
להאיר בי את הרגש
להפנות זרקור פנימה
לבחוש בקלות שמאלה וימינה,
בנחישות סקרנית,
שאלות "פשוטות" בהירות,
מי אני כשאני לבד,
למצוא מילים כבדות,
מבחינת האני מאמין,
הקלות שבי להניף כף יד,
בתנועה של דרך אגב,
כדי להרחיק הרהור,

כואב או מדומה ככאב,
מילים שבאות לאחר מעשה,
שנעשה או לא,
מביאות ומעלות עיניים,
לגובה שבו ישנו בודק,
עולם שרואה ובעיקר,
כאילו סומך עלינו,
יושבי ארץ המנצלים כול
רגע בתביעת סמכות,
ובצידוק עצמי כסמכות,
למה אני משתדל לעצמי,
האם כדי לזכות מאחר,
זה שמעתיק ממני, "אותי",
או כדי לסמן כמנהג החיות,
תחנת ריח, כוח,
מנהיגות, פתיחת ערוץ
לזוגיות כסגולה להמשך,
שושלת, דור, חינוך,
או אהבת. העצמי,
או נתנה אמיתית לבת הזוג,

מילים של כלום,
מילים של עולם מתבונן
היכולת להפוך יש מאין
יוצר את היש פרוס
ככיכר לחם
חלה לשבת שוברת
שיגרה,
לעיניך מילים שיצאו
מבולבלות בקו ישר
ועקומות. כמסלול
מכשולים,
שולח כאיגרת וסנונית
לחוף. מלא מתנגדים
שבו השופטים נשפטים
בהן מאשר, וניגוד יחסים,
בצדק אישי ופירגון חברי,
תודה לך כותל שובבני.

על חנוכה והאור

אורנה נוי

השינוי לא יקרה בין-רגע... והוא ירצה כל פעם לחזור למה שהוא מכיר/יודע/מה שהיה קודם.

יש לנו את הרצון והקושי להתמודד עם הדפוס, לעמוד מולו... להסתכל ולהביט עליו. ויש לנו גם את היכולת ליצור שינוי... זוהי המלחמה הפנימית.

מלחמה בין חושך לאור. אז... מה מאפשר לנו לצאת מהחושך לאור בקלילות טוטאלית וללא מאבקים ומלחמות?

חג מלא אורררר,
אורנה נוי

חנוכה = מלחמה בין האור לחושך... כל פעם שאנו יוצרים דפוס = התנהגות החוזרת על עצמה.

אנו יוצרים אותו... כי הוא נראה לנו מתאים לאותן נסיבות. אבל אח"כ הוא כבר לא מתאים. היה חשוב לנו לאחוז במשהו...

העניין... איך יוצאים ממנו? והאם הוא עדיין משרת אותנו?

בכל דפוס יש "גרעין", פוטנציאל לשינוי היות ואנו יצרנו אותו, אז משהו מאיתנו נמצא בפנים, ב"תרדמת", מסביב לדפוס יש את ה"אני העליון" שיודע על קיום אותו גרעין, ומתחיל להיכנס פנימה וכך מתחיל תהליך של שינוי.

גן לאומי אכזיב

מיטל אהרון, המחלקה ללימודי ארץ ישראל, המכללה האקדמית כינרת

איור: פליטה גולד - ויקישיתוף

”וְשָׁב הַגְּבֹול הָרְמָה, וְעַד עִיר מְבַצֵּר צֹר, וְשָׁב הַגְּבֹול חֶסְהָ, וְהָיוּ תְצַאֲתָיו הַיָּמָה מִחֶבֶל אַכְזִיבָה” (יהושע יט, כט).

גן לאומי אכזיב, השוכן כחמישה קילומטרים מצפון לנהרייה, משלב חוף ים סלעי ומפורץ, לגונות ובריכות ים טבעיות ומלאכותיות - האחת עמוקה והשנייה רדודה ומתאימה לילדים, שרידי יישוב קדום וכרי דשא גדולים. בקצרה, כל הנתונים הדרושים לבילוי מהנה ומרענן של שעות אחדות בקיץ הישראלי.

וישוב יהודי מוזכר במשנה ובתלמוד. אחד מענפי הכלכלה החשובים של אכזיב בתקופות הקדומות היה ייצור צבע ארגמן מחלזונות מיוחדים שנאספו בחוף.

בתקופה הצלבנית נקרא המקום קסטל אינברט (אימברט). מאוחר יותר נפל המקום לידי של הסולטן הממלוכי בייברט, שכבש את אכזיב כנראה בשנת 1,271. רוב השרידים הנראים כיום בשטח שייכים לכפר הערבי הנטוש א-זיב, ומיעוטם לתקופה הצלבנית

על כל מה ומי שהטביעו ומטביעים את חותמם בנוף של חוף אכזיב, נגלה דרך טיול, משחקים ומשימות חקר וגם... סוד בבקבוק.

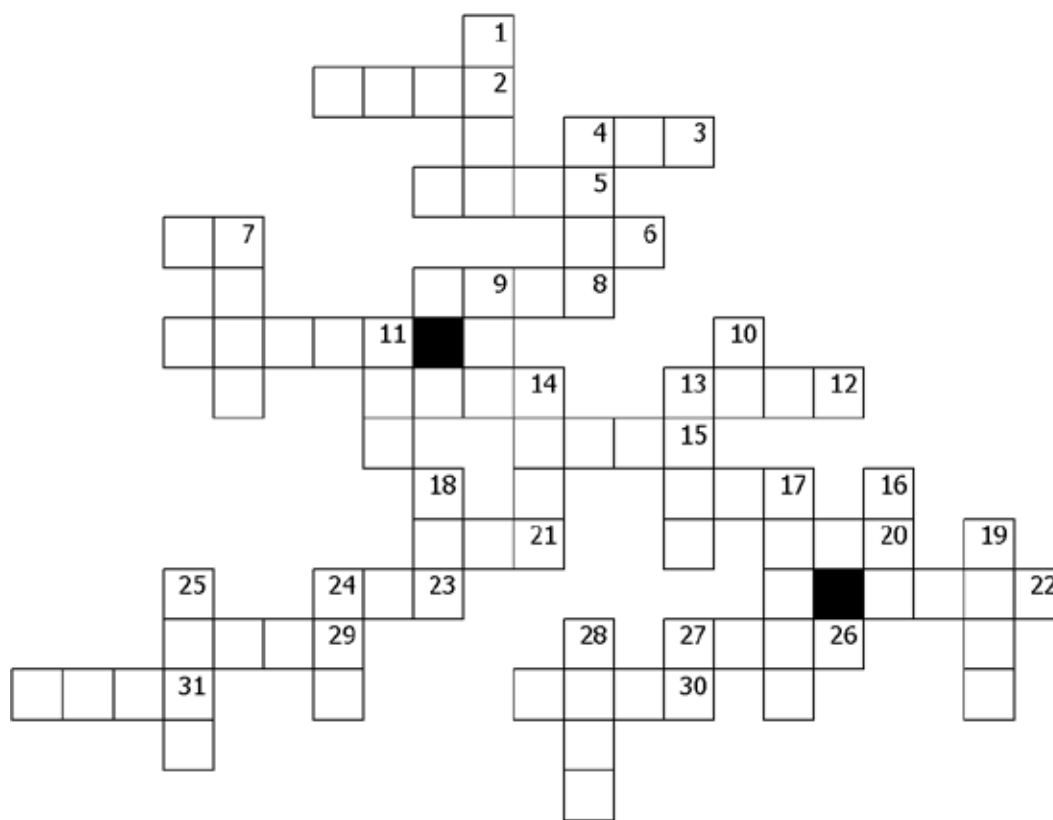
ייחודו של הגן הלאומי אכזיב הוא בחוף הים הטבעי שלאורכו הוא שוכן. החוף המפורץ והסלעי יפה ומיוחד כשבין סלעי החוף מתקיים עולם חי עשיר. ניתן לצפות בקלות יחסית בשושנות ים, בקיפודי ים ובתמנונים קטנים, הנחבאים מתחת לאבנים. בחודשים יולי ואוגוסט עולות נקבות של צבי-ים לחולות חוף אכזיב כדי להטיל את ביציהן.

מול החוף, בים, בולטים מספר איים קטנים - המהווים שמורת טבע בפני עצמה: איי חוף אכזיב. האיים הם שרידים לרכס כורכר, שבעבר היה ביבשה אך עתה רק פסגותיו מבצבצות מעל למים. בקיץ מקננות באיים שחפיות ים.

בתחום הגן הלאומי נמצאים שרידי העיר הקדומה אכזיב, שנזכרה בתנ"ך כאחת מערי שבט אשר,

תשחץ | תמר אלישע וגיא שוקרני

הפעם בתשחץ מסתתרים שמות ילדי הקיבוץ, כולל שמות בני משק... בהצלחה.

31. קיבוץ בארץ (4)

מאונך

1. כתבת כנסת של חדשות ערוץ 2 (ש"מ) (4)
4. שמחתי (4)
7. נשגב, נעלה, אצילי (4)
9. תפיץ אור, תאיר (מהתנ"ך) (3)
10. צאצא, ילד (2)
11. אחותה של אלזה (3)
13. מתחרה (4)
14. חזק ויציב (4)
16. אחד מיועציו של אברהם אבינו (3)
17. שחקן כדורסל ישראלי, משחק ב-NBA (ש"פ) (5)
18. מזג נוח, אדיבות (3)
19. ישוב אקולוגי בארץ (4)
24. כוכב הלכת ונוס (3)
25. אלת האדמה במיתולוגיה היוונית (4)
27. איבר חיוני בגוף (2)
28. חלת דבש (4)

מאוזן

2. נהר ועמק בארץ (4)
3. נחל קטן (3)
5. סולן להקת מוניקה סקס (ש"פ) (4)
6. נחשול (2)
7. מתנה, דורון (4)
8. מלך יהודה (4)
11. הוא 'השוטר אזולאי' (ש"מ) (5)
12. זמרת ישראלית (ש"מ) (4)
14. A tree. A very solid one. The "best tree in the forest." (4)
15. שחקנית ישראלית - 'אלנבי', 'איש חשוב מאוד' (ש"פ) (4)
17. תכשיט (3)
20. סופר ישראלי - 'ניולנד' (ש"מ) (3)
21. שתיל (3)
22. אור, נצנוץ (4)
23. הענקה, נתינה (3)
26. הר בגליל התחתון (4)
29. צמח מים (4)
30. דמות תנ"כית, נשא את רות לאישה (4)